

hebben aan de wedstrijd deelgenomen

onze taalgrens ten noorden

gisteren nog eens naar zundert gereden om er een vlaams pintje te drinken dezelfde avond nog vernam ik op atv dat de klokken van de kathedraal van antwerpen uit nederland afkomstig waren & hoorde ik dat het nederlandse volkslied het wilhelmus van nassauwen door een vlaming gemaakt was: marnix van sint aldegonde

ook dat het befaamde delfts blauw ooit was meegebracht door voor de spanjaarden gevluchte antwerpenaars & dat de zo kenmerkende antwerpse "roggeverdoemkes"

voor het eerst door een utrechtenaar zijn vervaardigd

met de maker van het nederlandse volkslied ben ik vanaf mijn kindertijd zeer vertrouwd zijn kasteel staat in een van mijn drie geboorteplaatsen: langs de oude schelde in bornhem

ik ben vooral in antwerpen geboren maar ook in turnhout & bornhem waar ik bijna heel mijn kindertijd heb doorgebracht

langs moederszijde ben ik zelf van nederlandse afkomst & ben ik dus nooit erg opgezet met hollandermoppen

meer & meer ondervind ik dat de nederlandse grens ook een taalgrens is

in mijn laatste boek moest ik meerdere vlaamse woorden vervangen omdat de nederlanders die niet zouden verstaan

wij geven over de grens heen aan hetzelfde woord verschillende betekenissen

neem nu het woord "tas"

op een nederlands-vlaams kongres zei onlangs de gespreksleider bij de onderbreking: wil iedereen zijn tas meenemen naar de andere zaal? de vlamingen hadden elk

hun kopje koffie mee de nederlanders hun boekentas

ik denk weer terug aan de klokken van de kathedraal & ga misschien straks een roggeverdoemke kopen & daarbij onder de tonen van het wilhelmus een tas koffie drinken in delfts blauw

waarom zijn wij elkaar niet wat meer erkentelijk voor bovenstaande weldaden die wij over onze taalgrens heen aan elkaar te danken hebben?

zijn wij geen twee dezelfde volken gescheiden door dezelfde taal?

LUC VERSTEYLEN

542

Jezus (2de vervolg)

I.N.R.I.

Ontelbaar zijn de tekeningen en schilderijen waarop de gekruisigde Jezus wordt afgebeeld. Boven zijn hoofd zijn bijna altijd vier letters aangebracht: I.N.R.I.

In het Evangelie volgens Johannes lezen we dat Pilatus het opschrift op Jezus' kruis niet wilde veranderen, zoals de joodse opperpriesters hadden gevraagd. Pilatus zou gezegd hebben: (in het Grieks) 'Ho gegrapha, gegrapha', (in het Latijn) 'quod scripsi scripsi' ('wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven'); 'scripsi' is de eerste persoon enkelvoud perfectum van 'scribere, scripsi, scriptum' ('schrijven'). Tegen het bovenste gedeelte van de verticale kruisbalk stond namelijk, in vertaling, op een plankje, de oorzaak van de terechtstelling: 'Jezus, de koning van de joden', maar de priesters hadden gezegd: 'U moet niet "koning van de joden" schrijven, maar "Deze man heeft beweerd: Ik ben de koning van de joden".' (zie Joh. 19,21-22) Daarop is Pilatus dus niet ingegaan. 'Jezus van Nazaret, de koning van de joden', luidt in het Latijn: 'Iesus Nazarenus, Rex Iudaeorum', afgekort als 'I.N.R.I.'

Job

Zo arm als Job

De naam 'Job' kan betekenen: 'Waar is de vader?' Job is de titel van het dramatisch gedicht uit de vijfde of de vierde eeuw v.C., een van de meesterwerken van de wereldliteratuur. De sterk poëtische tekst schildert Job als een bijzonder vroom man, steenrijk en gelukkig, de onbetwiste leider van een herdersstam. 'Hij was de aanzienlijkste man van het Oosten.' (Job 1,3) Op een gegeven ogenblik verliest hij alles wat hij bezit. Uit de tekst van het boek Job zijn bepaalde min of meer letterlijke citaten gebruikelijke zegswijzen geworden. Zij slaan niet direct op een tekst uit het boek, maar op de figuur en de bewogen lotgevallen van Job.

Een jobstijding / Een jobsbode

Wie een bijzonder slechte en verpletterende tijding ontvangt, krijgt een ongelukstijding, onheilsboodschap, onheilstijding, een jobstijding; en die wordt gebracht door een ongeluksbode, een jobsbode (telkens met kleine beginletter).

In het eerste hoofdstuk van het boek verliest Job alles wat hem lief is. Hij krijgt voortdurend een boodschapper op bezoek met een verschrikkelijke tijding: het vee wordt geroofd, de knechten gedood, de rest door het vuur verteerd, de kamelen opgepakt door de Chaldeeën, zijn tien kinderen, zeven zonen en drie dochters, worden in het huis van hun oudste broer door een storm overvallen; zij worden onder het puin van het huis bedolven.

Het is als een optocht van ongeluksboden: 'toen kwam er een boodschapper...', 'nog voordat de boodschapper uitgesproken was, kwam er een volgende met het bericht...', 'en ook hij was nog niet uitgesproken, of er kwam een volgende met het bericht...', 'ook deze boodschapper was nog niet uitgesproken of er kwam een volgende met het bericht...' (Zie: Job 1,14-18)

(Wordt vervolgd)

BART MESOTTEN

Johan Kelders

Internetliefde

„Ik ben al 279 keer bekeken”, straalt ze. Vera staat sinds een paar dagen op Love Match en kijkt dagelijks hoe de stand is. Hoe meer mannen haar begeren, des te beter. Dat geeft haar meer eigenwaarde. „Misschien dat ik morgen de driehonderd haal.” Ze zwijmelt weg. Is met haar gedachten bij de driehonderdste man die haar morgen wellicht gaat bekijken. Wat ze met hem gaat doen, weet ze nog niet. De honderdste heeft ze een bedankmailtje gestuurd en de tweehonderdste een virtuele kus. „Misschien dat ik met hem wel afspreek?” Ze schiet in de lach. De gedachte alleen al dat ze met een echte man afspreekt, komt haar lachwekkend voor. Haar mannen zijn niet meer van vlees en bloed. Ze zijn virtueel. En ze kan er mee doen wat ze wil. Mailen, in de wacht zetten, in de prullenmand gooien, verwijderen, groter maken, kleiner maken, vastzetten. Op straat komt Vera bijna niet meer. Ze zit de hele dag op internet. Dat is haar nieuwe wereld. Sinds kort woont ze er ook. In Second Life, het virtuele internetland. Dat is helemaal het einde. Je kunt er met een pseudoman of -vrouw in een café afspreken, met hen praten, ruzie maken, kussen, de liefde bedrijven. En er komt geen mens aan te pas. Alles is clean en beheersbaar. „Het is iets tussen mij en het net, en als ik er geen zin in heb log ik uit.” Ze logt weer in. Nieuwe mails en internetafspraken wachten.

UIT DEN GROOTEN VOLKSKALENDER VAN PAUL VAN ZUMMEREN

Vorige week had ik het al over de belangrijke rol van de os en de ezel in de kerststal. Niet alleen os en ezel acteren echter in het kerstverhaal. Ook de koe komt daarin voor. Het verhaal dat ik daarvan kon opsnorren, verklaart meteen waarom je nooit nog boeren zal aantreffen die een koe voor hun wagen spannen. Dat verhaal gaat zo:

„Os en ezel maakten zich klaar om naar Bethlehem te vertrekken. De koe wou ook mee om het Kindeke te verwelkomen. Maar ze was hoogdrachtig. Dus zei ze tegen broeder os: 'Wil jij aan het Kindeke zeggen dat ik ter begroeting naar Bethlehem zal komen, zodra ik ook maar enigszins kan?' Welnu: de os bracht die boodschap correct over. En het Kindeke zou geantwoord hebben als volgt: 'Vervloekt zal voortaan elkeen zijn, die nog een koe voor de wagen spant; dubbel vervloekt wanneer die koe hoogdrachtig is.'"

Sindsdien zie je inderdaad geen wagens meer die door koeien worden getrokken. En de ossenwagens zijn inmiddels ook al weer lang van het toneel verdwenen.

Nu ik het tot hiertoe toch louter over ossen, ezels en koeien had, wil ik dit onderwerp niet afronden zonder een bijzonder merkwaardig versje te citeren. Ik vond het op een volkskalender die dateert uit de jaren 1800. Gaat zo:

**EEN EZEL IS EEN HEER MET EEN STAART
DIEN HY VAN ACHTER DRAAGT, ALS EEN PAARD
HET VERSCHIL TUSSCHEN EZELS
EN GELEERDE DOKTOREN
ZIT HEM SOMS MINDER IN HET HOOFD,
DAN IN DE OREN**

Omtrent Kerstmis vond ik in totaal 370 spreuken. 'k Ga ze hier niet allemaal citeren, maar wel één van de meest pittoreske, zoals deze:

**ALS 'T KINDEKEN IS GEBOREN
DAN HEBBEN DE RAPEN HUNNE SMAAK VERLOREN**

KRISTIEN VAN ZUMMEREN